



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 873/2022
13.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Биљане Синановић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Живорада Лекића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 7К-843/20 од 30.09.2021. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1-11/22 од 21.02.2022. године, у седници већа одржаној дана 13.09.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Живорада Лекића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу 7 К-843/20 од 30.09.2021. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1-11/22 од 21.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу 7 К-843/20 од 30.09.2021. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци, у стицају са кривичним делом насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ, за које му је претходно утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца, те је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 9 месеци која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора. Истовремено је одређено да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним Законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне издржи у Заводу за извршење казне затвора. На основу члана 63. став 1. КЗ, окривљеном је у казну затвора урачунато и време проведено у притвору од 23.09.2020. године до 15.01.2021. године. Одлучено је о имовинскоправном захтеву оштећених и трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1-11/22 од 21.02.2022. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Крагујевцу 7 К-843/20 од 30.09.2021. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Живорад Лекић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи и окривљеног АА ослободи од оптужбе или исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, као и да на основу члана 488. став 2. ЗКП позове браниоца на седници већа Врховног касационог суда.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости нумерише повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и истовремено указује и на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП наводима да је код кривичног дела из члана 23. Закона о јавном реду и миру заштитни објект јавни ред и мир, а да се из изреке пресуде и стања у списима предмета утврђује да се наведени догађај односи на непрописно и незаконито поступање окривљеног као возача у јавном саобраћају, јер се окривљени оглушио о наредбе саобраћајних полицајаца, који су као овлашћена службена лица вршили контролу учесника у саобраћају, овде окривљеног АА. По ставу одбране, непоступање по знацима и наредбама овлашћених лица у саобраћају је санкционисано одредбом члана 166. Закона о безбедности саобраћаја на путевима и такво понашање представља прекршај из члана 331. тачка 47. Закона о безбедности саобраћаја на путевима. Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у односу на кривично дело из члана 23. Закона о јавном реду и миру, бранилац окривљеног наводи и да је ово кривично дело са бланкетном диспозицијом код којег постоји међузависност и неодвојивост бланкетне диспозиције и материјалноправног прописа, те да изостанак навођења материјалноправног прописа искључује постојање овог дела.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру прописано је да ће се ко прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета службено лице надлежних органа из члана 2. Закона у вршењу службене дужности казнити затвором од шест месеци до две године.

Из чињеничног описа дела датог у изреци првостепене пресуде произлази да је окривљени АА, осим што се оглушио на више јасних и гласних наређења да изађе из возила упућених од стране полицијских службеника, закључао врата на свом возилу, извадио из своје гардеробе жилет држећи га у зубима и говорећи им да неће изаћи и да

му нико не прилази, јер ће исећи своје вене што је поновио више пута, а када су полицијски службеници покушали да отворе врата како би га спречили да се самоповреди, окривљени је својим возилом кренуо напред – назад више пута ка полицијским службеницима и тада је окривљени иако су му оштећени полицијски службеници више пута поновили наредбе да се заустави, тим возилом, уз употребу моторне силе и наглим додавањем гаса напао полицијске службенике ближе одређене у изреци, који су стајали поред возила и којом приликом је дошло до непосредног, директног и грубог контакта између тела полицијских службеника и возила којим је окривљени управљао, након чега је окривљени у намери да побегне кренуо својим возилом уназад и том приликом ударио у службено полицијско возило које је било заустављено непосредно иза њега и које је том приликом оштетио.

По налажењу Врховног касационог суда, напред описане радње окривљеног које је предузео кривичном приликом имају карактер напада и на други начин ометања службених лица у вршењу службене дужности и представљају радњу извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, јер је окривљени критичном приликом пружао активан отпор, који се не може подвести под радњу „оглушио о наредбе саобраћајних полицајаца“, а како то наводи бранилац у захтеву.

Поред наведеног, код кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. ЗЈРМ, заштитни објект није само јавни ред и мир, већ и нормално и редовно функционисање надлежних органа за одржавање јавног реда и мира (Министарство унутрашњих послова, комунална полиција, инспекцијски органи и други надлежни органи у складу са законом утврђени делокругом), који своју функцију врше преко службених лица који обављају службене дужности у тим органима, у конкретном случају, по налогу за извршење службеног задатка, односно у оквиру овлашћења командира СПИ, односно по патролној делатности. Такође, кривично дело из члана 23. став 1. ЗЈРМ, како је одређено у закону, није искључиво кривично дело са бланкетном диспозицијом, а како то бранилац погрешно наводи у закону.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у односу на кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ, бранилац наводи да нижестепени судови радњу извршења кривичног дела насилничко понашање препознају у дрском и безобзирном понашању окривљеног који се као возач својим возилом кретао напред назад у намери да изађе из колоне заустављених возила, као и контакт његовог возила са службеним возилом, док је последица овог кривичног дела нађена и идентификована у чињеници да је све наведено учињено у присуству оштећених полицијских службеника и других грађана, као и лица која су управљала возилима у близини предметног догађаја у предметном делу града, а његово бахато понашање се препознаје у чињеници да је избацио кесу из возила у покрету. По ставу одбране, наведене радње не представљају елементе бића кривичног дела из члана 344. став 1. КЗ, јер не представљају радњу извршења при чему нису настале ни последице овог кривичног дела.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд такође оцењује као неосноване, а ово из следећих разлога.

Кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 1. Кривичног законика чини онај ко грубим вређањем или злостављањем другог, вршењем насиља према другом, изазивањем туче или дрским или безобзирним понашањем значајније угрожава спокојство грађана или теже ремети јавни ред и мир.

Из изреке првостепене пресуде, произлазе сви објективни и субјективни елементи кривичног дела 344. став 1. Кривичног законика, јер је окривљени у време, месту и начин ближе описаним у истој, дрским и безобзирним понашањем значајније угрозио спокојство грађана и теже реметио јавни ред и мир, јер је радње предузимао у присуству већег броја грађана и већег броја учесника у саобраћају, у непосредној близини аутобуског стајалишта и у самој зони раскрснице код „ББ“, у време када се одвија интензиван јавни саобраћај, што је изазвало значајније угрожавање спокојства и узнемиравање присутних грађана и теже ремећење јавног реда и мира, као и привремену обуставу јавног саобраћаја у зони те раскрснице, при чему је био смањено урачунљив, али не битно, свестан свог дела и исто је хтео, био је свестан да је његово дело забрањено. При томе, врста и бројност радњи које је окривљени предузимао критичном приликом (управљање возилом без регистарских ознака и под дејством психоактивних супстанци, неконтролисана вожња и неконторлисана брзина, избацивање веће ПВЦ кесе из возила непознатог садржаја, због чега је од стране грађана и пријављен Саобраћајно-полицијској испостави), представљају дрско и безобзирно понашање окривљеног, а услед ког понашања је наступила забрањена последица - значајније угрожавање спокојства и узнемиравање грађана и теже ремећење јавног реда и мира

За постојање кривичног дела из члана 344. став 1. КЗ, захтева се да је ремећење јавног реда и мира такве природе и интензитета да се може сматрати тежим или да је окривљени својим радњама значајније угрозио спокојство грађана, не само оштећених, већ и других грађана, док је дрско и безобзирно понашање, оно понашање које у знатној мери одступа од уобичајеног ремећења јавног реда и мира, а обухвата и насилничке поступке изражене у јачем степену према оштећенима.

Имајући у виду наведено, те одредбу члана 344. став 1. Кривичног законика, у изреци првостепене побијане пресуде наведена су сва битна законска обележја кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ, и то како објективна, која се тичу радње извршења кривичног дела, тако и субјективна обележја предметног кривичног дела. Стога се неосновано и у овом делу захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић